

ἼΠΠΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ. Ζῶον μέγα εὐρισκόμενον εἰς τὰς ὑπερβορείους θαλάσσας. Ἴδὲ κατωτέρω ἼΠΠΟΠΟΨΑΜΟΣ.

ἼΠΠΕΛΑΦΟΣ. Συγχώρησόν μοι, φίλε ἀταγῶστα, ἂν δίδω αὐτὸ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τὴν παρά τῶν Εὐρωπαϊῶν ὀνομαζομένην Ρένναν, διὰ τὰς ἀρετὰς τοῦ ζώου, καὶ τὴν μέρμηρ. Οἱ Κύριοι Καπιτανάκαι τὸ ὠνόμασαν Τάρανδος· ὁ Γεωγράφος Στράβων στοχάζομαι ὅτι τοῦτο ἐννοεῖ μὲ τὸ Κόλος ὄνομα (1)· ἐγὼ ὁμῶς ἐπιθυμῶ νὰ προτιμηθῇ τὸ Ἴππέλαφος, σὺ δὲ κρίνε ἀπὸ τὴν ἀκόλουθον περιγραφὴν τὸ ἀρεστότερον.

Ἡ Ἴππέλαφος αὕτη ὁμοιάζουσα μὲ τὴν ἔλαφον, βαστᾷ χαμηλότερα τὴν κεφαλὴν τῆς, καὶ ἐδωρήθη παρά τῆς Θεῆας Προγοίας εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Λαπωνίας, διότι χωρὶς αὐτῆς ἦτον ἀδύνατον νὰ δυνηθοῦν νὰ ζήσουν εἰς ἐκεῖνο τὸ παγωμένον κλίμα· ζεύγνυται ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὰς ἀτρόχους ἀμάξας, καὶ τρέχει ὑπερβολικώτατα. Τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν τῆς εἶναι δίχηλα, καὶ μὲ τρίχας, ὡς τοῦ Πταρμιγάνου πτηνοῦ, μόνου δυναμένου νὰ κατοικήσῃ εἰς ἐκεῖνα τὰ ὑπερβόρεια μέρη. Ὄταν ἡ Ἴππέλαφος τρέχῃ, ἀνσιγοκλειόμεναι αἱ χηλαὶ τῶν ποδῶν τῆς, ἐμποδίζουσι κατὰ τι τὸ βύθισμα εἰς τὰς χιόνας, καὶ πάλιν ὅταν σηκωθῇ τὸ ποδάρι, τρύζουσαι διὰ τὸ κλείσιμον, χρησιμεύουν δὲ εἶδησιν εἰς τοὺς συνακολουθούς. Ἡ τροφή τῆς εἶναι ὀλίγη, καὶ εὐκόλος· διότι τὸν χειμῶνα εὐρίσκει σκάπτουσα τὰς δενδρίδας, καὶ τρώγει· καὶ τὸ καλοκαῖρι τρέφεται μὲ φύλλα ὑένδρων, καὶ χόρτα. Τὸ γάλα, καὶ κρέας τῆς τρέφει τοὺς Λάπωνας· τὸ δέρμα τῆς τοὺς ἐνδύει, καὶ σκεπάζει, καὶ μὲ τὰ ἔντερα

τῆς

(1) Ἔστι δὲ τῶν τετραπόδων ὁ καλούμενος Κόλος μεταξὺ ἔλαφου, καὶ κριῦ τὸ μέγεθος, λευκός, ὀξύτερος δὲ τούτῳ τῷ δριμύ πίνων τοῖς ῥάδωσιν εἰς τὴν κεφαλὴν· εἴτ' ἐντεῦθεν εἰς ἡμέρας ταμιεύων πλείους, ὥστ' ἐν τῇ ἀγύδρῳ νέμεσθαι ῥαδίως. Στράβων, Βιβλ. Ζ'.

της γίνονται χερδαί. Ἴδὲ πλατύτερον τὸν Γεθρίαν Τόμ.
Α'. Λαπωνία.

ἼΠΠΟΠΟ΄ΤΑΜΟΣ. Ζῶον ἄγριον, ἀμφίβιον, παρομοιάζον περισσότερον μὲ βούν, ἢ μὲ τὸν ἵππον, διὰ τοῦτο καὶ παρά πολλῶν Εὐρωπαϊῶν ὀνομάζεται καὶ Βούς Θαλάσσιος· παρά τῶν περισσοτέρων ὅμως Ἴππος Θαλάσσιος, κατὰ τὴν παλαιὰν Ἑλληνικὴν ὀνομασίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ διαφέρει ὁ Θαλάσσιος Ἴππος, τοῦ Ἀφρικανῶ Ἴπποποτάμου κατὰ τι, ἅς κάμωμεν κατὰ μέρος καὶ τὴν διαγραφὴν των.

Ὁ Ἴπποπόταμος τῆς Ἀφρικῆς, ἢ κυρίως τῆς Αἰθιοπίας, ζῆ εἰς τὰς ποταμοὺς Νεῖλον, καὶ Νίγρον, θηρίον τρομερὸν εἰς τοὺς ἐκεῖ περιοίκους, ἕως τῆς ἀνω Αἰγύπτου, διότι ἀφανίζει ὅλα τὰ χόρτα, καὶ σπαρτὰ τῶν παραποταμίων μερῶν, μάλιστα τὰ ἀραβοσίταρα, καὶ μὲ τοὺς χονδρούς, καὶ μονόφυκας πόδας του καταπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, πίνει τὸ αἷμά των· τὸ δέρμα του ὄντας χονδρὸν δύο δάκτυλα, δὲν πληγώνεται, εἰμὴ μίον εἰς τὸ μέτωπον, διὰ τοῦτο δυσκολώτατα φορεῖται. Οἱ Αἰθίοπες τῆς Γινέας, καὶ Ἀγκόλης τρώγουν τὸ κρέας του· ἀλλ' οἱ Εὐρωπαῖοι ἀν' ἠθέλαν ἀναγκασθῆ ἀπὸ μεγάλην πείραν. Διὰ τὸ ἐμπόριον χρησιμεύουν οἱ εἰσότες του, εἶναι δὲ δύο ὡς τοῦ Ἐλέφαντος μεγάλοι, λευκότετοι, καὶ στερεοί, καὶ πολλὰ καλοὶ διὰ κτένια, καὶ ὅμοια, ἐπειδὴ δὲν στρεβλώνουν.

Ἴπποπόταμος τῆς Θαλάσσης, ἢ κυρίως Θαλάσσιος Ἴππος, εὐρίσκεται εἰς τὸν Βόρειον Ὠκεανόν, καὶ ζῆ εἰς ἀγέλας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς πάγους. Τὸ σῶμά του εἶναι μέγα, καὶ χονδρὸν· τὸ κεφάλι του εἶναι μέγα, καὶ στρογγύλον· ἀπὸ τὸ στίματου ἐξέχουν δύο μεγάλοι ὀδόντες, ὡς καὶ τοῦ ρηθέντος Ἀφρικανῶ, εἰ ὁποῖοι τιμῶνται περισσότερον ἀπὸ τοὺς Ἐλεφαντόδοντας διὰ τὰς λεπτουργίας μὲ τὸν τόρπον· τὰ προδάρια του κεντὰ, καὶ μὲ πέντε δάκτυλα, συγκεκολλημένα μὲ μεμβράναν, καὶ μὲ ἀγκυλωτὰ ὀνύχια· τὸ δέρμα καὶ τούτου εἶναι χονδρὸν, καὶ μὲ

τρίχας· τὸ γεννητικὸν μόριον τῆ ἀρσενικοῦ εἶναι κόκκαλον, καὶ χρησιμεύει, ὡς τὰ εἰρημένα ὀδόντια· τὸ κρέας του εἶναι ἀχρηστον, καὶ μόνον διὰ τοὺς ὀδόντας τὸν κυνηγοῦν.

Ὅταν οἱ κυνηγοὶ πλησιάσεν μὲ τὰ σκάφη των εἰς τὸν πάγον, ὅπου κοιμῶνται οἱ ἵπποι, φωνάζουν, τοὺς ἐξυπνοῦν, καὶ ἐν ᾧ βυθίζονται εἰς τὴν θάλασσαν, τοὺς λογχεύουν μὲ κάμακας ὀξυτάτους, καὶ καλὰ χαλυβωμένους διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ δερματός των· ἄλλοι δὲ ἐκβαίνοντες εἰς τοὺς πάγους φονεύειν τοὺς λοιπούς.

Ἀπειρα πλήθη εὐρίσκονται εἰς τὸν παγωμένον Ὠκεανόν, καὶ τὸ κυνήγι, καθὼς εἶπον ἀνωτέρω, γίνεται διὰ μόνον τὸ κόκκαλόν των. Ἰδὲ **ΕΛΕΦΑΝΤΟΔΟΤΣ.**

ἸΣΑΤΙΣ. Χόρτον, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα εἶναι χρήσιμα εἰς τὴν φαιάν, καὶ κυανὴν βαφὴν, καὶ μεταχειριζόμενον δι' αὐτὸ τὸ χρῶμα, πρὸ τῆς εὐρέσεως τοῦ Ἰνδικῆ· τῶρα δὲ σύμμικτον μὲ τέτο, κατὰ τὰ διατάγματα περὶ τῆς τέχνης τῶν βαφῶν εἰς διαφόρους Ἐπικρατείας, καὶ κυρίως τὴν Γαλλίαν.

Εἶναι δὲ ἄγριον, εὐρισκόμενον εἰς τὰ βουνὰ, καὶ ἡμερον, τὸ χόρτον τοῦτο, σπειρόμενον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ τρυγούμενον 5 ἕως δεκάκις κατ' ἔτος τὰ φύλλα του, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν μὲ τὰ τοῦ Κυνογλώσσου πλατέα, καὶ χωρὶς οὐρᾶν εἰς τὴν ἀρχήν των, καὶ μακρυνόμενα πολὺ ἕως οὐ τελειώνουν εἰς γωνίαν· τὸ ἄνθος του μὲ τέσσαρα κίτρινα σταυρωτὰ φύλλα, καὶ ὁ καρπός του μὲ ἓνα μόνον σπόρον ὠσειδῆ. Τὸ ἡμερον, καὶ παλαιότερον χόρτον εἶναι καλῆτερον. Οἱ Βαφεῖς, ἢ οἱ Γεωργοῦντες κοπανίζοντες, ἢ ἀλήθοντες τὰ φύλλα, τὰ ἀφίνου 8 ἢ 10 ἡμέρας εἰς τὸ νερόν, καὶ ἔπειτα τὰ κάμουν ψωμοῦς, καὶ τὰ πωλοῦν, ἢ τὰ μεταχειρίζονται βάπτοντες κατὰ βαθμὸν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν κυανοῦν, ἕως τοῦ βαθυτάτου φαιοῦ, κατὰ τὴν ποσότητα τῆς βαλλομένης βαφῆς, καὶ τὸ περισσότερον ἐμβάπτισμα τῶν βαπτομένων.

Εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἐπικρατείαν, διὰ τὴν ἐπικρατουῦσαν ἤδη

ἤδη θαλασσοκρατίαν τῶν Ἑγγλων, ἐπιμεληθεῖτες διὰ γὰρ κατασκευάσουν, καθὼς ἀπὸ τὰ Κάστανα, καὶ τὰ Γογκύλια ζάχαρι, οὕτω καὶ ἀπὸ τὴν Ἰσατιν, Ἰνδικόν, φημίζουσι ὅτι ἐπέτυχον γὰρ βάφουσι μὲ τὴν ἴσην ποσότητα Ἰσατίδος τὸ ἴδιον χρῶμα τῷ Ἰσοστάθμιου Ἰνδικοῦ· καὶ ἂν δὲν ἦναι τῶν Ἐφημεριδογράφων συνήθης πολυλογία, ἢ Εὐρώπῃ δὲν θέλει ἔχει πλέον χρεῖαν ἀπὸ τὸ Ἰνδικόν.

Τὸ Χόρτον τοῦτο ὀνομάζεται Pastel παρ' αὐτῶν, καὶ Woad παρὰ τῶν Ἑγγλων.

Ἡ γενομένη βαφή ἀπὸ Ἰσατιν, καὶ Ἰνδικόν ἐξ ἡμισείας, προκρίνεται ἀπὸ τὴν κατασκευαζομένην μὲ μόνον Ἰνδικόν διὰ τὸ ἀνεξίτηλον, καὶ στερεὸν τοῦ χρώματος τῆς συμμίκτης, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γαλλικὴ Διοίκησις διώρισεν ἀφευκτον τὴν τοιαύτην συμμιγὴν εἰς ὅλα τὰ λεγόμενα μεγάλα Βαφεῖα.

Κ

ΚΑΤΚΑΜΟΝ. Ἰδὲ ΛΑΪΚΑ.

ΚΑΔΜΙΑ ΛΙΘΟΣ, ἢ παρὰ τῶν Ἰταλῶν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κάλαμος, Καλαμίτα, εἶναι πέτρα ὀρυκτὴ, ἢ μεταλλικὸν χῶμα χρήσιμον ὀλίγον εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ἀλλὰ τὸ περισσότερον εἰς τὴν λύσιν τῶν μετάλλων, καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν Ὀρειχάλκων, βάφουσα τὸν κόκκινον χαλκὸν εἰς κίτρινον. Ἰδὲ ὈΡΕΪΧΑΛΚΟΣ.

Ἡ Καδμία αὕτη εἶναι δύο εἰδῶν, ἢτοι Στακτιρὴ, ἢ ὅποια εὐρίσκεται εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ Ἀγγλίαν, πλησίον εἰς τὰ μεταλλεῖα τῶν μολύβδου, καὶ τοῦ χαλκοῦ· καὶ Ἐρυθρά, ἢτοι κοκκίνη, διεσπαρμένη εἰς φλέβας λευκὰς εὐρισκομένης εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἄλλα μέρη· ἀμφότεραι δὲ κίτρινίζουσι καίόμεναι ὡς τὰ πλινθία, καὶ μετὰ ταῦτα γίνονται εὐχρηστοὶ εἰς τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ Ὀρειχάλκου κατασκευὴν.

Γίνεται πρὸς τούτοις καὶ τεχνητὴ, ἢτοι κατασκευαστὴ

Καδμία, ἀλλὰ χρησιμωτέρα εἶναι ἡ ὀνομαζομένη Πομφόλυξ, ἡ ὁποία καὶ Λευκὴ Καδμία, καὶ Ἄνθος Χαλκοῦ, καὶ ἐνίοτε Στάκτη Ὀρειχάλκου ἀκούει· εἶναι δὲ λευκὴ, ἐλαφρά, καὶ εὐθραυστος, καὶ συνάζεται εἰς τὰ σκεπάσματα τῶν χωνείων, ὅταν διαλύηται ὁ κίτρινος χαλκός, ἢ εἰς τὰς πυράγρας τῶν διαλυόντων αὐτό. Οἱ Ἴατροὶ τὴν μεταχειρίζονται εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν παροξυσμῶν, ἀλλὰ μὲ προσοχὴν· καὶ ἡ καλιτέρα εὐρίσκεται εἰς τὴν Ὀλλάνδαν· ὠνομάσθη δὲ Καλαμίτα, διότι γίνεται εἰς σχῆμα καλάμου σχιστοῦ εἰς τὸ μέσον.

Καδμία Ὀρυκτὴ, ἢ Μεταλλικὴ, *Cadmia fossilis*, ἢ *Cadmia metallica*, ὠνομάζεται καὶ τὸ Κοβάλλον, *Cobaltum*· ἡμιμέταλλον στακτιροκίτρινον, παρόμοιον κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μὲ τὸ Βισμουῦθον, καὶ ἀναγκαῖον εἰς τὸ νὰ χρωματίσῃ κυανῆν τὴν ὕελον.

Εἰς τὰ Μεταλλεῖα τοῦ Βισμουῦθου εὐρίσκεται πάντοτε Καδμία, ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνακατώθωσιν αὐτὰ τὰ δύο ἡμιμέταλλα, ἢ μὲ τὸν Ἰδράργυρον· ἀλλὰ μόνον μὲ τὸν χαλκόν, καὶ τὸν κάμψουσι σκληρὸν, καὶ εὐθραυστον.

Κατὰ τὸν Ὀρεικτολόγον Βαλλέριον εὐρίσκονται 6 εἰδῶν μεταλλικαὶ Ἰλαὶ Καδμίας.

1. Ἡ Στακτιρὰ· ὁμοιάζουσα κατὰ τι μὲ τὴν κυβικὴν μολύβδαιναν, καὶ περισσότερον μὲ Πυρίτην λίθον Ἀρσενικιώδη, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ συμπίπτει, καὶ δυσκόλως διακρίνεται· πλὴν ὅτι ἡ Καδμία ἔχει λεπτότερα τὰ ἄτομα τῆς συνθέσεώς της.

2. Ἡ Καθρεπτικὴ· ὀνομαζομένη οὕτω διότι ἔχει πέταλα ὑελιστερά, καὶ καθρεπτώδη.

3. Ἡ Τελικὴ· ὑποπόρφυρος, καὶ ὡς ἰὸς οὐσίας ὑελοποιθείσης.

4. Ἡ Κρυσταλλωθεῖσα· ἡ ὁποία εἶναι κατασκευαστὴ, καὶ μετονομάζεται παρὰ τῶν Μεταλλουργῶν διαφόρως κατὰ τὰ σχήματα τῆς μορφώσεώς της.

5. Τὸ ἄνθος τῆς Καδμίας· εἶναι μεταλλικὴ ὕλη

ὑλη της διαλυθεῖσα εἰς τὸν αἶρα μὲ τὴν ἐσωτερικὴν της θερμότητα, καὶ χρωματισθεῖσα κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ καὶ ὀλίγον ἐνδότερον μὲ κόκκινον ὑακίνθινον, ἢ πορφυροῦν χρῶμα.

6. Ἡ Γαιώδης ὀνομασθεῖσα, διότι τρίβεται εὐκολα· εἶναι δὲ εἰς χρώματα διάφορα, ἢτοι λευκὴ, ὑποπράσινος, μαύρη, πρασίνη, ὡς ἡ Ὠχρα, κ. τ. λ.

Εὐρίσκεται προσέτι τὸ ἡμιμέταλλον τῆτο καὶ εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Ἀρσενικίου, ἐπονομαζομένη Ὀστρακώδης. ἔτι δὲ καὶ ἄλλη αὐτόθι Χαλκοκοκκίνη· καὶ πολλὰκις οἱ Γερμανοὶ Μεταλλουργοὶ, καὶ ἄλλοι Ὀρυκτολόγοι ἐκλαμβάνον τὴν Καδμίαν, ἀπὸ Ἀρσενικοφόρου μεταλλικῆς ὑλης, ἐπειδὴ αὐτὴ δίδει πάντοτε ὀλίγον, ἢ πολὺ Ἀρσενικιον, ὅταν κοπανισμένη καίηται, διὰ τὰ κατασκευασθῆ ἢ κυανῆ βαφῆ διὰ τὰ ἀργιλλικὰ σκεύη, ἢ ὁποῖα γίνονται οὕτως·

Εἰς κλίβανον ἐπὶ τούτου καμωμένον βάλλεται ἡ Καδμία μὲ πέτρας καυμένας, καὶ στάκτην τρυγίας, καὶ ἡ φλόγα διαπερῶσα ἀνάπτει τὴν λίθον ταύτην, καὶ ἀναδίδει πυκνὸν, κυανόλευκον καπνὸν, ὁ ὁποῖος συμπυκνούμενος εἰς τὸν κλίβανον, καὶ ἔχοντας μόνην διέξοδον ἀπὸ σωλῆνα καμωμένον μὲ σανίδας ἕως 100 παλάμας μακρῶν, ἀφήνει κολλημένην πολλὴν καπνίαν ἔχουσαν Ἀρσενικιον, καὶ συναζομένην κατ' ἐξάμνηνον, ἔπειτα καθαρὴν, ὡς εἰς τὰ περὶ Ἀρσενικίου ἐγράψαμεν, καὶ ἰδὲ ἐκεῖ.

Ἡ δὲ Καδμία, ἀφ' ἧ καὶ πολλάκις, ὥστε νὰ μὴ καπνίζῃ παντελῶς, καὶ κοπανισθῆ μὲ τὸν μύλον καλὰ, ἀνακατῶνεται μὲ τὸ διπλοῦν στάκτης τῶν Σμηγματοποιῶν, ἢ πυρίτην λίθον, ὁμοίως καμωμένον κόβην, καὶ ἀποτελεῖται ἐκείνη ἡ κυανῆ βαφῆ, μὲ τὴν ὁποίαν βάφονται τὰ Ἀργιλλόπλαστα Σαξῶνια. Ἐπονομάζεται δὲ καὶ Μάλθη, ἢ Ἐγκαυστον, ἢτοι Σμάλτος, καὶ εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς Σαξωνίας.

Εἶναι μέγα ἐμπόδιον εἰς τὴν Σαξωνίαν τὸ νὰ πωληθῆ Καδμία ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα τῆς Μισνίας, χωρὶς πρῶ-

πρώτον νὰ καῖ, καὶ τὰ γένη ἔγκαυστον, ὡς εἶπομεν, τὸ ὁποῖον πωλεῖται ἐλεύθερα εἰς ἀγγεῖα ἐπιγεγραμμένα μὲ τὰ ἐφεξῆς χαρακτηριστικὰ τῆς ποιότητος γράμματα·

OC. Σημαῖνον **Ordinario Cobalto**, ἤγουν ποταπὴν Καδμίαν.

MC. Ὁμοίως **Mediocre**, δηλαδὴ μεσαίαν.

FC. Ὁσαύτως **Fino**, δηλονότι καθαρὰν.

FF. Ὁμοίως **Fino**, ἤτοι δὶς καθαρὰν, ἢ καθαρωτέραν.

FFF. Ὁσαύτως **Fino**, δηλαδὴ τρίς καθαρὰν, ἢ καθαρωτάτην,

Διὰ νὰ καταλάβῃ τινὰς τὴν ποιότητα τῆς ἔγκαυστικῆς ταύτης βαφῆς, ἀρκεῖ νὰ τὴν κάμῃ ὑέλων· διότι ἡ ὑελος τοῦ πυρίτου γίνεται μαύρη, τοῦ χαλκοῦ κοκκίνη, τῆ ἀργύρου λευκή· τῆς δὲ Καδμίας κυανῆ, ὡς τὸν Σάπφειρον,

Ἐπειδὴ εἰς τὰ μεταλλεῖα τῆς Καδμίας ταύτης εὐρίσκειται Ἀρσενίκιον, ἀναδίδει φαρμακερὰς ἀναθυμιάσεις, καὶ βλαπτικωτάτας εἰς τοὺς ἐργάτας· ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια, καὶ ποδάρια τῶν πληγώνονται ἀπὸ τὴν καυστικὴν τῆς Καδμίας δύναμιν.

Εὐρίσκονται εἰς τὴν Εὐρώπην πολλὰ μεταλλεῖα τοιαῦτα· ἤτοι εἰς τὴν Βοημίαν, εἰς τὴν Βιρτεμβέργην, εἰς τὰ Πυρηναῖα, εἰς τὴν Ἀλσακίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, (τὸ ὁποῖον καὶ ἐγκρίνεται) ἀλλὰ πλησιώτερον εἶναι τὸ προειρημένον τῆς Μισνίας κατὰ τὴν Σχνηβέργην, **Schneeberg**.

Ὅτι οἱ Ἰάπωνες, καὶ οἱ Σῖναι ἔχον τοιαῦτα μεταλλεῖα ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν κυανῆν βαφὴν τῶν ἀργίλλικῶν σκευῶν τῶν· ἀλλ' ὡς φαίνεται τὸ καλῆτερον, καὶ παλαιὸν μεταλλεῖον τῆς Σίνας ἔπαυσε· διὰ τοῦτο καὶ τὰ νέα ἀργίλλια ἀγγεῖά των εἶναι πολὺ κατώτερα ἀπὸ τὰ παλαιὰ τῆς αὐτῆς βαφῆς.

Καδμία ὀνομάζεται προσέτι, καὶ Καλαμίτα ἢ **ΜΑΓΝΗΤΙΣ**. Ἰδὲ ταύτην,

ΚΑΖΑΪΝΙ, Τουρκιστί, ὁ Λέβης, Ἑλληνιστί. Ἰδέ **ΛΕΪΒΗΣ**.

ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ, Raffinage, ὀνομάζεται τὸ ἐργαστήριον, ὅπου καθαρίζονται τὰ Μέταλλα, τὸ Ζάχαρι, καὶ τὰ Ἀλατα· ταῦτα μὲν βραζόμενα διὰ τὰ γένουν λευκά· (Ἰδέ ἈΛΑΣ.) ἐκεῖνο δὲ ὁμοίως διὰ τὰ λευκανθῆ, καὶ ἐν ταυτῶν τὰ δεθῆ, ἢτοι τὰ πῆξῃ, καὶ τὰ γένη στερεόν· (Ἰδέ ΖΑΧΑΡΙ.) τὰ δὲ Μέταλλα διὰ τὰ καθαρισθῶν ἀπὸ τὰ ἑτερογενῆ, καὶ τὰ μείνουν καθαρά. Ἰδέ Μέταλλον, καὶ τὰ καθ' ἕκαστα, ἢγουν Ἀργυρος, Χρυσός, κ. τ. λ.

Καθαριστήριον τοῦ Νίτρου· εἰς τοῦτο μεταχειρίζονται τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Βάλλουν τὸ Νίτρον εἰς λέβητα μὲ πότιμον νερόν, τὸ λύουν, καὶ τὸ ἐξαφρίζουν· ἔπειτα ἔχοντες λυμένην εἰς θερμόν νερόν Κόλλαν Ἀγγλικήν, καὶ ψυχραίνοντές τιν εἰς κρύον νερόν, τὴν χύνουν εἰς τὸν λέβητα, καὶ καθαρίζεται τὸ Νίτρον· δραχμαὶ 100 Κόλλας, ἀρκοῦν εἰς 800 ὀκάδας Νίτρον, καὶ οὕτως ἀναλογικῶς.

Τὸ καθαρίσμα τοῦ Νίτρου μὲ λευκὸν ὠοῦ, ἀμμωνιακὸν ἄλας, στύψιν, καὶ ὀξεῖδι, εἶναι κατώτερον ἀπὸ τὸ εἰρημένον μὲ τὴν Κόλλαν.

Καθαριστήριον τοῦ Θειοφίου, γίνεται μὲ τὸ λύσιμον τοῦ Θείου εἰς σιδηροῦν χυτὸν λέβητα, χωρὶς νερόν παντελῶς, μὲ ὀλίγον πῦρ· ἔπειτα χύνουν ἔλαιον Φαλαίνης, καὶ ἀνακατώνοντές το, ἀγαβαίνουν τὰ ἑτερογενῆ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τὰ ἐκβάλλουν μὲ τὸ ἐξαφριστήριον, καὶ οὕτω χύνοντες τὸ Θεῖον εἰς ξύλινα τρυβλία, μένει καθαρὸν, καὶ παγωμένον.

ΚΑΘΡΕΪΤΗΣ: Ὑελοσ εἰς πλάκην μὲ ὀμαλωτάτην, καὶ ἴσην ἐπιφάνειαν, ἢ κοίλην, ἢ κυρτήν, ἐπαλειμμένην ὀπισθεν μὲ ὑδράργυρον, καὶ ἐμφανίζουσιν τὰ ἀντικρῦ ταύτης ἀντίτυπα· γίνονται δὲ εἰς διάφορα μεγέθη, καὶ σχήματα, κατὰ τὰς διαφόρους χρείας, καὶ τόπους τῆς θέσεώς των οἱ καθρέπται.

Πρὸ τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊῶν οἱ Βενετοὶ κατεσκευάζον

Καθρέπτας δι' ὅλην σχεδὸν τὴν Οἰκουμενὴν, εἰς τὴν πλησίον τῆς Βενετίας μικρὰν Νῆσον Μουράνον, καὶ μόλις μετὰ τὸ 1665 οἱ Γάλλοι ἐπινοήσαντες καλητέραν μέθοδον, καὶ συστήσαντες ἐργαστήρια, ἔκαμαν νὰ σηκωθῇ ἡ ὑπόληψις τῶν τῆς Βενετίας. Τοὺς Γάλλους συγχρόνως ἐμιμήθησαν οἱ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι, καὶ τώρα πανταχοῦ κατασκευάζουσι, ἐκτὸς τῆς Τυρκίας, ἡ ὁποία λαμβάνει ἀπὸ τὰ Τελοποιεῖα τῆς Βοημίας τοὺς περισσοτέρους, καὶ ὀλίγους ἀπὸ ἄλλα μέρη· ἀπὸ δὲ τὴν Βενετιανὴ ὀλιγωτάτους, μικροὺς, καὶ ποταποὺς κατὰ τὸ παρόν. Οἱ Ἀγγλικοὶ προτιμῶνται, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ὑελικά.

ΚΑΤΑΣΚΕΤΗ' ΚΑΘΡΕΠΤῶΝ.

Ἡ καθρεπτικὴ ὑέλς χύνεται, ἢ μὲ τὸ φύσημα, κατὰ τὸν παλαιὸν συνήθη τρόπον τῶν Ἑταῶν, ἢ μὲ τὸ χύσιμον τῆς ὑέλου εἰς προπλάσματα, καθὼς χύνονται τώρα οἱ μεγαλήτεροι καθρέπται.

Συνίσταται ἡ ὑέλς ἀπὸ ὑελίνην ἄμμον, καὶ σποδόν, τὰ μόνα χρήσιμα εἰς τὴν ὕλην τῆς ὑέλης. Ἴδε περὶ τῶν **ΣΤΑΚΤΗ** καὶ **ΤΕΛΟΣ**.

Ἡ σποδὸς πρέπει νὰ ἦναι καθαρὰ ἀπὸ τὸ χόρτον, καὶ χωρὶς νὰ ἦναι νωθρευμένη μὲ ἄμμον, ἡ ὁποία εἶναι ἀδύνατον νὰ καθαρισθῇ, καὶ προξενεῖ ἀνισότητος, καὶ γραμμᾶς, καὶ κρυσταλλώσεις εἰς τὴν ὑέλον· καθαρίζομένη δὲ κατὰ τὸ δυνατόν κοπανίζεται εἰς τὸν ἐπίτηδες κοπανόμυλον, καὶ κοσκινίζεται μὲ ψιλὴν σίταν· ὁμοίως καὶ ἡ ἄμμος, καὶ πλύνεται ἕως νὰ τρέχῃ καθαρὸν τὸ νερὸν, ξηραίνεται, καὶ πάλιν κοπανιζομένη ἀνακατώγεται μὲ τὴν σποδόν, καὶ ἐψήνονται ὅμῃ εἰς κλίβαρον περὶ τὰς 8 ὥρας, ἕως νὰ γένουσι ὕλη λευκὴ, καὶ ἐλαφρά· καὶ τῆτο ὀνομάζεται παρὰ τῶν Ἑταῶν **Ἰλη** ἐψητή· τὴν ἐποίαν βάλλουσι εἰς τόπον ἀρκετὰ ξηρὸν, καὶ τὴν φυλάττουσι νὰ τὴν μεταχειρισθῶσι μετὰ ἓν ἔτος τὸ ὀλιγώτερον. Μετὰ δὲ ταῦτα ὅταν θελήσουσι νὰ κατασκευάσουσι τὸν καθρέπτην, βάλλουσι τὴν ἐψημένην ὕλην

λην εἰς τὸν κλίβατον, ἔχογτες ἔτοιμα κομμάτια ὑελίων κοκκινισμένα εἰς τὸν κλίβατον, καὶ ἐσβυσμένα εἰς τὸ γερὸν, καὶ τὰ ἀνακατῶνουν μὲ τὴν ὕλην, ὁμοίως καὶ Μαγνησίαν, διὰ τὰ εὐκολύνην τὸ χῶνέυμα, καὶ ἰζούρον, διὰ τὰ σπκῶσούν τὴν κοκκινάδα· καὶ ἕως ἐδῶ εἶναι κοινὴ ἡ ἐργασία τῶν Τελεφῶν, καὶ Καθρεπτοποιῶν.

Αἱ Κάμινοι τῶν Τελεφῶν εἶναι ἀπὸ χῶμα ἐπὶ τέτου διαλεγμένον, καὶ μὴ φθειρόμενον ἀπὸ τὴν μεγάλην φωτίαν, τὴν ὁποίαν ἀδιακόπως δοκιμάζουν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ διάφορα Χωγεῖα.

Αἱ καθρεπτικαὶ ὑέλιναι πλάκες, ἐπειδὴ δὲν γίνονται μεγαλύτεραι ἀπὸ τὸ φύσημα 45 ἕως 50 δακτύλων κατὰ τὸ ὕψος, καὶ ἀνάλογον πλάτος, διὰ τὰ μὴ ἦναι ὑποκείμεναι εἰς θραῦσιν, καὶ εἰς τὴν λεπτοσύνην τῶν, διὰ τὴν λεπτότητα τῆς κατασκευῆς τῶν, χρειάζονται καὶ ὕλην ὀλιγωτέραν, καὶ ἐπομένως μικροτέρας καμίνας· αἱ χυταὶ ὅμως, ἐπειδὴ χρειάζονται ὕλην περισσοτέραν, καὶ διὰ τὸ πολὺ μέγεθός τῶν, καὶ διὰ τὸ πάχος τῶν, ἐξ ἀνάγκης δουλεύονται καὶ εἰς καμίνας μεγαλητέρας, καὶ εἰς χωγεῖα ἀτάλογα. Διὰ ταῦτα καὶ ἡ κατασκευὴ τῶν καμίνων εἶναι πολυέξοδος, καὶ πανταχοῦ γίνεται μὲ βασιλικὴν προσδαπάνησιν. Ἴδὲ περὶ τέτων ΤΕΛΟΣ.

Ἀφ' ἧ ἡ χυτὴ, ἡ διὰ τοῦ φυσίματος ἡ πλάκα κατασκευασθῆ, καὶ ἐψηθῆ (τὸ ὁποῖον γίνεται μὲ μεγίστην ταχύτητα διὰ τὰ μὴ κρυῶσῃ ἡ ὕελος πρὸ τῆς ἔκτασης ὅσον πρέπει) προσαρμοζομένη εἰς ὀμαλωτάτην σανίδα, ἡ μάρμαρον, καὶ προσκολλημένη τὰ ἄκρα μὲ γύψον, τίθεται ὀριζοντικῶς κατ' ἀκρίβειαν, καὶ μὲ ἄλλην ὁμοίως προσηρμοσμένην, καὶ ἀκαθάριστον ὕελον εἰς σανίδα ἐπιτιθεμένην, λεπτύνεται, καὶ ἐξομαλοῦται, μὲ τὴν κίνησιν, καὶ περιφορὰν τῆς ἐπικειμένης σανίδος παρὰ δύο κατ' ἀντικρὺ ἰσταμένων ἀνδρῶν, καὶ μὲ τὸ ἐπικόμισμα μεταξὺ τῶν δύο πλακῶν σφυρίδος, ἡ λεπτοτάτης ἄμμου, καὶ μὲ τὸ βρέξιμον· καὶ αὕτη εἶναι ἡ λεγομένη Λέπτυνσις, ἡ ὁποία ἀναγκαίως γίνεται ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Διαδέχεται τὴν λέπτυνσιν ἢ στίλβωσις, ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴν ἐργασίαν ἐκείνην, ἢ πλάκα δὲν ἔχει μῆτε τὴν ἀναγκαίαν τελείαν ὁμαλότητα, καὶ ὑελάδα, μῆτε εἶναι διαφανής· ὅθεν προσαρμοζομένη κατὰ τὸν ἄνω τρόπον εἰς σανίδα, τρίβεται, καὶ στιλβώνεται μετὰ τὴν κίνησιν τόξου κατασκευαζομένη ἀπὸ κλόνον Πτελέας, τῆ ὁποῖα ἢ μία ἄκρα καρφώνεται ἑλαφρά, διὰ νὰ περιστρέφεται εἰς τὴν ἰδίαν σανίδα· ἢ δὲ ἄλλη ἔχουσα ἀπὸ τὸ ἴδιον ξύλον ἀναλόγως δίσκον ὁμαλόν, καὶ μετὰ τὴν ἐπικειμένην λαβὴν κινουμένη, καὶ περιστρεφομένη ἐπάνω εἰς τὴν ὑαλίνην πλάκα, καὶ βοηθουμένη μετὰ γῆν τριπολίτιν, ἢ σμυρίδα καλὰ πλυμένην, καὶ κοσκινισμένην, ἢ κόνιν ἀσβέστου πλυμένην ὁμοίως, καὶ ἀκριβέστατα καθαρισμένην· ἢ ξηρὰ ταῦτα, ἢ καὶ ὑγρά, καθὼς τὸ εὖρη εὐλογον ὁ τεχνίτης, στιλβώνει ἐντελῶς τὴν ὑελόν, καὶ τότε φαίνονται τὰ ἐλαττώματά της· ἂν ἔχη ἢτοι χρώματα κηλίδων, κρυσταλλώσεις, καὶ τὰ παρόμοια· καὶ μετὰ στιλβωτῆρα κατεσκευασμένον καὶ αὐτὸν ἀπὸ Πτελέαν, ἐπιμελεῖται ὅσον τὸ δυνατόν ὁ τεχνίτης νὰ καθάρῃ αὐτὰς τὰς κηλίδας.

Τὸ κόψιμον τῆς πλακὸς γίνεται μετὰ τὸν ἀδάμαντα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ὑελίων, ἢ πρὸ τῆς στιλβώματος, τὸ ὁποῖον ἐγκρίνεται, ἢ καὶ μετὰ ταῦτα.

Αὐτὰ εἶναι τὰ καθρεπτικά ὑελία (αἶνὰ τζάμ) τὰ ὁποῖα οἱ πλουσιώτεροι μεταχειρίζονται εἰς παράθυρα, καὶ εἰκόνας, τὰ μικρότερα δηλαδή, καὶ διὰ τῆς φυσίματος κατεσκευασμένα λεπτά· τὰ δὲ χυτὰ, καὶ μεγάλα μόλις τὰ μεταχειρίζονται εἰς τὰ Βασιλικά Παλάτια διὰ τὴν ὑψηλὴν τῶν τιμῶν.

Τὸ νὰ ἀπλωθῇ ἢ ὑελος εἰς πλάκας δὲν ἦτον γνωστὸν εἰς τῆς Παλαιῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἧς ἐφευρέθη ἢ τέχνη τῆς κατασκευῆς ταύτης, μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἔξευραν νὰ προσκολλήσῃ τὸν ὑδράργυρον, καὶ νὰ ἀποτελέσουν τὸν καθρέπτην.

Κατὰ τὴν διήγησιν τῆς Πλινίου οἱ καθρέπται τῆς καιρῆς ἦσαν ἀπὸ ἀργυρον, κασσίτερον, καὶ ἄλλα μεταλλικά

λικὰ μίγματα, καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὕελον, ἀλλὰ μὲ ὑποσκιάσματα ὀπισθεν σκοτεινὰ, καὶ ἀνάξια εἰς τὸ νὰ συγκριθοῦν μὲ τοὺς λαμπροὺς μας καθρέπτας.

Ἡ μεταχείρισις τοῦ ὑδραργύρου εἰς τοῦτο εἶναι τέχνη ἀπλῆ, εὐκόλος, καὶ εὐθυνωτάτη, ἀλλὰ νέα καὶ παρηγορητικὴ εἰς ἡμᾶς διὰ πολλὰς τέχνας τῶν Παλαιῶν, τὰς ὁποίας ἐχάσαμεν· ἡ τέχνη αὕτη ὑπερβαίνει πᾶσαν ἄλλην εἰς τὸ νὰ ἐλκύῃ, καὶ νὰ ζωγραφίσῃ τὸ ἀντίτυπον διὰ τῆς ἀντανακλάσεως τῆ φωτὸς, καὶ γίνεται ὡς ἀχολούθως.

Πέταλα, ἥτοι λεπτὰ φύλλα κασσιτέρου κατασκευάζονται, σφυρηλατέμενα μὲ πλατείας σφύρας πολλὰ ὀμῶς μετὰ τὸ χύσιμόν των, καὶ συνθλιβόμενα εἰς πλάκα ὀμαλωτάτην μαρμάρου, μεγαλητέραν ὀλίγον ἀπὸ τὸν ἐτοιμαζόμενον καθρέπτην. Ἐπειτα ἄλλο μάρμαρον τοῦ αὐτοῦ μεγέθους ἀκριβῶς ὀμαλώτατον, καὶ καθαρισμένον ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν μὲ κόνιν ξηρὰν ἀνθράκων, τεθειμένον ὀριζοντικῶς, δέχεται τὸ κασσιτερινὸν πέταλον ἐξομαλιζόμενον μὲ τὴν περιστροφὴν ξυλίνου, ἢ χαλκίνου ἡμικυκλίου, τῆ ὁποίου ἡ διάμετρος πρέπει νὰ ᾖναι ἀκριβῶς εὐθεῖα.

Τοῦτο τὸ μάρμαρον ἐμπεριέχεται εἰς σανίδα ὀλίγον μεγαλητέραν μὲ αὐλάκι μικρὸν ἀπὸ τὰς τρεῖς πλευράς, καὶ ὕψος ἀνάλογον, καὶ ὑπὸ τὴν σανίδα ταύτην ἡμισφαίριον ξύλινον, τοῦ ὁποίου ἡ διατομὴ προσαρμόζεται εἰς τὴν σανίδα, ἡ δὲ κυρτὴ σφαῖρα εἰς τὸ Ἐπίπεδον τῆς γῆς, καὶ αὕτη χρησιμεύει διὰ τὰς ἀναγκαίας κινήσεις.

Ἀφ' οὗ τὸ μάρμαρον τῆτο τεθεῖ ὀριζοντικῶς μὲ τὸ κασσιτερινὸν πέταλον ἐξομαλισμένον ὡς ἀνωτέρω ἀπὸ ὅλας τὰς ρυτίδας, ἢ ἀνωμαλίας τῆς ἐπιφανείας του, ἀλείφεται ἐλαφρὰ μὲ τὸν ὑδραργυρον, λαμβανόμενον εἰς ὡὰς (ἔγυαῖς) ῥύχων· καὶ ἡ ἐπιγενομένη μελανότης τῆ ὑδραργύρου σαρεται ἐλαφρὰ μὲ ποδάρι λαγωῦ, καὶ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ μείνῃ τρίχα, ἢ μελανότης, ἢ ἄλλη κηλὶς· καὶ μετὰ ταῦτα χύνεται ἀρκετὸς ὑδραργυρος ἐ-

πάνω, καὶ περισφαλίζεται ἡ χαμηλὴ πλευρὰ τῆς σανίδος μετὰ χάρτιν χονδρὸν, καλὰ προσηρμοσμένον, διὰ νὰ μὴ χυθῆ ὁ ὑδράργυρος.

Ἀφ' ἑ λοιπὸν ἐτοιμασθῆ ἕτως ὁ ὑδράργυρος, καὶ σαρωθῆ (σκυπισθῆ) ὁ καθρέπτης μετὰ κοσκινισμένην στάκτην ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ὑδραργυρώσεως, ὁ τεχνίτης τὸν πιάνει μετὰ χάρτι ξηρὸν ἀπὸ τὰς ἄκρας τῶν δύο πλευρῶν, καὶ μετὰ προσοχὴν τὸν προσαρμόζει πρῶτον εἰς τὸν εἰρημένον χάρτιν, καὶ κατ' ὀλίγον εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὑδραργύρου· καὶ μετὰ τὸ εὐκίνητον τοῦ ἄξωνος τῆς ῥηθέντος ἡμισφαιρίου, χαμηλώνει τὴν μηχανὴν πρὸς τὴν ἀφρακτον πλευρὰν ἕνα δάκτυλον, καὶ χύνεται ὁ περισσότερος ὑδράργυρος, καὶ μετὰ $\frac{1}{4}$ ὥρας τὸν γυρίζει πάλιν ὀριζοντικῶς, καὶ βάλλει ἐπάνω εἰς τὰς 4 γωνίας τῆς ὑελίνης πλακὸς, ἢ σφαίρας κανονίου ἐγκειμένας εἰς ξύλινα σκαφίδια ὀμαλὰ κάτω, ἢ καὶ ἐπὶ τέτρα καμωμένας τετραγώνους, μολυβδῖνας πλάκας, καὶ τὰ ἀφήνει 15, ἢ 20 ὥρας.

Σανίδα τετράγωνος, καὶ ἀγάλογος μετὰ τὸ μέγεθος τῆς καθρέπτου κρεμαμένη μετὰ σχοινία, ἔχοντα εἰς διάστημα $\frac{1}{2}$ ποδὸς στερεὰ ἀγκίστρια, καὶ ὑποκάτω κατὰ γωνίαν ἀνθρακίαν μετὰ ἐλαφρὰν φωτίαν, δέχεται τὸν ὑδραργυρωμένον καθρέπτην, καὶ ἀνὰ 24 ὥρας ἀναβάσσεται ἀπὸ τὸ κατώτερον εἰς τὸ ἀνώτερον ἀγκίστρι· καὶ οὕτω ξηραίνεται παντελῶς, ἐπιστηρίζεται εἰς τὸν τοῖχον, καὶ εἶναι καθρέπτης.

Αὕτη εἶναι μετὰ συντομίαν, φίλε Ἀναγνώστα, ἡ κατασκευὴ τῶν ἐνοπτρικῶν καθρεπτῶν, τὴν ὀπίαν διὰ περιέργειάν σου ἐξέθεσα· καὶ ἀπὸ ταύτην καταλαμβάνεις ὅτι οἱ μεγαλύτεροι καθρέπται εἶναι κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀγαλογίας τῶν ἀδαμάντων ἀκριβέστεροι ἀπὸ τοὺς μικρὸς· καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὑέλου, ἢ μετὰ τὸ φύσημα, ἢ μετὰ τὸ χύσιμον, καὶ διὰ τὸν κίνδυνον νὰ ραγίσαν εἰς τὴν κατασκευήν των, καθὼς καὶ εἰς τὴν μετακόμισιν.

Εἰς τὰ ἐργαστήρια ὅπου κατασκευάζονται, πωλῶνται,

καὶ ὑδραργυρωμένοι, καὶ ἀγυδραργύρωτοι, ἤτοι πλάκες ὑέλιναι· ἀλλ' ἐδῶ εἶναι λόγος μόνον διὰ τὰς πρώτους, ἤτοι καθρέπτας, οἱ ὁποῖοι ἕως τῶν $12\frac{1}{2}$ δακτύλων ὕψος, καὶ $1\frac{1}{2}$ πλάτος λέγονται Ἀριθμοσημεῖωτοι, καὶ ἐπιγράφονται ἕως τῆς Ἀριθ. 50, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸν 8 Ἀριθ. οἱ ὁποῖοι εἶναι τῆς ἡμίσεως μεγέθους· οἱ λοιποὶ ἀπὸ 14 δακτύλων ὕψος, καὶ ἐπέκεια ἕως τῶν 100 λέγονται καθρέπται κανονισμένων μεγεθῶν, καὶ εἶναι ἀναλογικῶς ἀκριβώτεροι.

Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν τιμὴν τῶν 1720 εἰς τὰς καθρέπτας τῶν Γαλλικῶν κατασκευαστηρίων οἱ 100 δακτ. ὕψος ἐπωλῆντο διὰ 3000 Γαλλικὰ φράγκα, καὶ μετ' προσθήκην $\frac{1}{2}$ προσαυξηθεῖσαν κατὰ ζήτησιν τῶν Τελεφῶν ἐκείνων ἀνέβαινον εἰς τὰ 4,000 φρ. τὰ ὁποῖα τῶρα ἰσοτιμῶνται σχεδὸν μετὰ τὰ ἐδικά μας γρόσια.

Κατὰ τὰς διαφόρους χρήσεις τῶν ἀνθρώπων γίνονται καὶ τῶν Καθρεπτῶν αἱ Κορωνίδες, τὰς ὁποίας ἐκ τῆς Corniche, οἱ Γάλλοι, καὶ Cornice, οἱ Ἴταλοὶ ἐπολιτογράφησαν· ἢ ἀπὸ ὕελον, καὶ τῆτον καθρεπτομένον, καὶ μετ' ἀνθη, ἢ χρώματα· ἢ ἀπὸ ξύλον ποταπὸν, ἢ σπάνιον περιχρυσωμένον, ἢ ὄχι, καὶ πωλῶνται μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, ἀπὸ τῆς Εὐρώπης τὰ κατασκευαστήρια· ἢ καὶ χωρὶς Κορωνίδων, ὀνομαζόμενοι γυμνοὶ, καὶ ἀπὸ τῆς μᾶς δίδει τὰς περισσότερας ἢ Βοημία· μεταφερόμενοι δὲ εἰς κιβώτια, καὶ ὑποκείμενοι εἰς θραῦσιν, καὶ ράγισμα, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ὑελικά, φανερόν εἶναι ὅτι ὁ διὰ τοῦ νεροῦ δρόμος πρέπει νὰ προτιμᾶται εἰς τὴν μετακόμισίν των.

Καλὸς καθρέπτης ὀνομάζεται ὁ κατασκευασμένος ἀπὸ χροδρὴν ὕελον, ὀμαλὸς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, χωρὶς κηλίδας, ἢ κρυσταλλώσεις, καὶ ἀπεικονίζων ὀμαλῶς τὴν ἀντιτύπωσιν. Λέγω ὀμαλῶς, ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατασκευαζομένους μετὰ τὸ φύσημα διὰ τὴν ἀνισότητά τῆς ἐπιφανείας των ἀντιτυπῶσι διέστραμμένα, συστέλλοντες τὸ ἐν, καὶ ἐκτείνοντες τὸ ἄλλο τῆς ἀντιτύπου μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον χρειάζεται προσοχὴ, μάλιστα εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς

τῆς Βερετίας. Ὁ κυρτὸς καθρέπτης δείχνει μεγάλα τὰ ἀντίτυπα· ὁ δὲ κοῖλος ἐκ τοῦ ἐναντίου μικρότερα ἀπὸ τὸ κυρίως μέγεθός των.

ΚΑΚΑΪΟΝ. Καρπὸς δένδρου τῆς Ἀμερικῆς μεσαία μεγέθους, ἀειθαλῆς, μὲ ἀνθή ὡς ρόδα, μικρότατα, καὶ χωρὶς ὀσμῆν, τὰ περισσότερα πίπτοτα κατὰ γῆς χωρὶς νὰ δώσουν καρπὸν· ὀνομασθήτωσαν δὲ, τὸ δένδρον, Κακαοτιέρα, καὶ ὁ κῆπος τοῦ φυτεύματός των Κακαών.

Τὸ Κακαὶον καρποφορεῖται σχεδὸν ὅλον τὸ ἔτος, καὶ κατὰ τὸ ἴδιον φυσικόν, καὶ πολλῶν ἄλλων δένδρων τῆς Ἀμερικῆς, ὡς Κοκκυμηλίας, Κολοκυνθοδένδρου, Calcebasiera, καὶ λοιπῶν ἄλλων, εἰς τὸν κορμὸν, στελέχη, καὶ κλόνους τοῦ δένδρου, καὶ ὄχι εἰς τὰ ἄκρα, ὡς τὰ ἐδικάμας δένδρα. Ὁ καρπὸς ἔτος ἐμπεριέχεται εἰς λοβὸν, ἢ κέρατιον ὁμοίόσχημον μὲ τὰ Σικύα (ἀγκύρια) μὲ μύτην εἰς τὴν ἄκραν, καὶ γραμμὰς ὡς τῆ Πέπωνος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ χρῶμα κατ' ἀρχὰς κόκκινον, ἢ λευκόν, ἢ καὶ λευκοκίτρινον, κατὰ τὸ γένος τῆς Κακαοτιέρας, καὶ ἕκαστος ἐμπεριλαμβάνει πολλὰ ἀμύγδαλα Κακαίου μὲ ψύχαν γλυκύζινον, καὶ γόστιμον· ἀφ' ἧ ἐκβληθῆ ἢ ἐπίδερμις τῆ ἀμυγδαλῆς, μένει ἀπαλὸν, ὀμαλὸν, ὀλίγον ὑακινθόχρουν, καὶ ὡς διηρημένον εἰς δύο.

Μετὰ τὸ Μεξικὸν εἰς ὅλην τὴν Μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν γίνονται αἱ Κακαοτιέραι, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ Μεξικὸν αὐτὸ, καὶ τὰς Ἐπαρχίας τῆς Γβατιμάλας, Νικαράγας, εἰς τὰς ὄχθας τῆς ποταμῆς τῶν Ἀμαζόνων, καὶ ἀπὸ τὰ Κόμανα ἢ Κορδέβην, ἕως τῆς Νέας Καρθαγένης, καὶ τὴν Χρυσόνησον· τῆς Καρακάας ὅμως ἐγκρίνεται ἀπὸ τὰ λοιπά.

Οἱ ἐκεῖ ἀποικοὶ Ἴσπανοὶ, καὶ Πορτογάλλοι ἔμαθον πρῶτοι ἀπὸ τῆς αὐτόχθονος τὴν χρῆσιν τῆς Κακαίας, καὶ μετὰ τὸ 1649 μετεφυτεύθη τὸ δένδρον, καὶ εἰς τὰς Νήσους τῆς Ἀμερικῆς, τὰς ὁποίας καὶ Δυτικὰς Ἰνδίας ὀνομάζομεν.

Τὸ καλὸν Κακαίον ὁμοιάζει μὲ τὴς Κυάμους κατὰ τὸ σχῆ-

σχῆμα, καὶ μέγεθος, πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἐπίδερμίδα ὑπομέλανον, καὶ ἴσην, τὸ δὲ ἔσω ἀμύγδαλον γεμάτον, καὶ ὀμαλὸν, μὲ χρῶμα λεπτοκαρύου, κοκκινωπὸν, καὶ εἰς τὴν γεῦσιν ὑπόπικρον, καὶ στιζὸν, χωρὶς ὀσμῆν, καὶ σκωλικοφάγωμα. Διὰ τὸ πολύτου ἐλαιώδες ὁ καρπὸς ἔτος δὲν σήπεται, ἅς ἦναι καὶ πολλὰ παλαιός.

Μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἢ ἀκατασκευάστος, ἢ καὶ εἰς κυλινδρικοὺς ψωμοὺς, μετὺς ὁποίους κατασκευάζεται ἡ Κοκκολάτα καὶ περιμέν τῶν καλῶν γνωρισμάτων τῶ ἀκατασκευάστῃ καρπῷ εἰπομέν ἄνωτέρω.

Ὁ δὲ κατασκευαστὸς γίνεται οὕτω. Διαλέγονται τὰ καλλήτερα ἀμύγδαλα, καὶ εἰς ὑπόκαυστον πινάκιον βαλλόμενα ἐπάγῃ εἰς φλόγα, καὶ ἀνακατωνόμενα συχνὰ ἐψήνονται, ὅσον νὰ ἐκβῆ εὐκολὰ ἡ ἐπίδερμις, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποφλοιιάζονται, καὶ καθαρίζονται ἀνὰ ἓν, καὶ μὲ προσοχὴν, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἐπίδερμις, μήτε κόκκος χαλασμένος. Ἡ ἔψησις, καὶ τὸ καθαρίσμα τοῦτο ἀποτελεῖν ἔλλειψιν βάρους κατὰ τὸ τ , ἢ ὀλίγον περισσότερον· πάλιν βάλλονται εἰς τὸ ὑπόκαυστον μὲ ὀλιγώτερον πῦρ, καὶ ἀνακατώνονται ἕως νὰ γένῃ ὑπομέλανα καὶ ὄχι μαῦρα, καθὼς μερικοὶ νομίζουσι διὰ καλλήτερον. Ἐπειτα κοπανίζονται, καὶ τρίβονται εἰς κόνιν λεπτοτάτην, καὶ βαλλόμενα εἰς προπλάσματα ἀπὸ γαλωμένου σιδήρου, συνενῶνται, καὶ γίνεται ψωμὸς εἰς ὀλίγον καιρὸν, καὶ εἰς διάφορα σχήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγκρίνονται τὰ κυλινδρικά 2 ἢ 3 λιτρῶν βάρους, καὶ παλαιότερα ἀπὸ 6 μῆνας τὸ ὀλιγώτερον, καὶ φυλαγμένα ἀπὸ κάθε μυρωδίας, τὴν ὁποίαν λαμβάνουσι μὲ μόνον τὸ πλησάσμα, καὶ μὲ ταῦτα κατασκευάζεται ἡ Κοκκολάτα, καθὼς βλέπεις εἰς τὸ ἴδιον Ἄρθρον.

Ἐνέργειαι τῆς Κακάου εἶναι τὸ θρεπτικὸν, τὸ ἀβλαβὲς, ἢ εὐπεψία, τὸ δυναμωτικὸν, καὶ τὸ νὰ συμβάλλῃ πολὺ εἰς τὴν υἰείαν, καὶ μακροήμερουσιν τῶν γερόντων.

Εἰς τὸ ἐμπόριον χρησιμεύουσι τὰ τρία ταῦτα, τὸ Ζαχαρωτὸν, ἡ Κοκκολάτα, καὶ τὸ Βούτυρον.

Τὸ Βέτυρον, ἢ Κακαοέλαιον εἶναι γλυκὺ, ὡς τὸ ἀμυγδαλέλαιον, καὶ διασταλάζεται ὁμοίως. Ὁφελεῖ θυμασία εἰς τὰ καυσίματα, καὶ οἱ αὐτόχθονες Ἀμερικανοὶ τὸ μεταχειρίζονται ὡς κοσμητικόν, διὰ νὰ φυλάξουν τὸ χρῶμα ἀπαλόν, καὶ τρυφερόν.

Κακάον Ζαχαρώτον. Τῆτο κατασκευάζεται εἰς τὰς Ἀντίλλας, καὶ ἔχει εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπόληψιν περισσοτέραν ἀπὸ ὅλα τὰ ἐντόπια, καὶ ξένα· συνέχει δὲ ὁμῶς μὲ τὸ Ζάχαρι καὶ φλοιὰς ψιλὰς λεμονίου, καὶ κινναμώμου κόριν.

Ἀλλὰ τὸ μεγαλιότερον ἐμπόριον γίγεται εἰς τὰς ῥηθίτας φαρμάκων διὰ Κοκκολάταν.

ΚΑΚΑΩΝ, εἰς ἐλαιῶν, ἀμπελῶν, καὶ τὰ ὄμνια, ὑπομασθίτω ὁ κήπος, εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύονται αἱ Κακαοτιέραι, δένδρα χρήσιμα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγαπῶσι τὴν διαπεκαυμένην Ζώνην, καὶ εἰς τὸ εὐκρατόν μας κλίμα δὲν εὐδοκιμοῦσιν, ἀφήνομεν τὴν μακροτέραν καταγραφὴν εἰς τὰς ἔχοντας ἀποικίας, ἢ κατοικῶντας εἰς ἐκεῖνα τὰ θερμὰ κλίματα. Εἰς ἡμᾶς ἀρκεῖ νὰ μάθωμεν, ὅτι φυτεύονται μόνον μὲ τὸ κακάον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχεται μικρὸς σπόρος, καὶ ὅτι εἶναι δένδρον ποτιστικόν φυτευόμενον κατὰ γραμμὰς, καὶ ποτιζόμενον μὲ αὐλάκια, καὶ εὐδοκίμῶν εἰς τὰ ἀνώ ῥηθέντα μέρη.

ΚΑΚΟΥΜΙ. Εἶδος σκιάρου μικρῆ, κοινότατον εἰς τὰ βόρεια μέρη, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Σιβηρίαν, ζῶν ὀλόλευκον, μὲ ἄκραν πολλὰ μαύρην τῆς ἐρᾶς, καὶ χηρσιμον διὰ τὸ δέρματι εἰς τὴν διφθερυργίαν. Οἱ Ὀθωμανοὶ, καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦς μεταχειρίζονται τὴν διφθέραν ταύτην ὡς ἐλαφρὰν, καὶ μετρίως θερμαντικὴν, καὶ τὴν στολίζουσι μὲ τὴν συρράφην τῶν ἀκρῶν τῶν ἐρῶν εἰς τὴν συρράπτομένην σειρὰν τῶν δερμάτων· καὶ ἡμεῖς κἀμνομεν μέγα ἐμπόριον μὲ τὴν Ῥωσσίαν, λαμβάνοντες αὐτὰ τὰ δέρματα ἐργασμένα, καὶ πωλῶντές τα εἰς σορόκια, ἢτοι τεσσαρακοιτάδας· Σορόκ γὰρ τὰ τεσσαράκοντα Ῥωσσιτί.

Οἱ Εὐρωπαῖοι Βασιλεῖς, ὑπολαμβάνουσι βασιλικὸν ἐν-

δυμα τὸ Κακῆμι, ἐπικαλύπτωντές το μὲ πορφυρῆν σφρι-
κὸν, καθὼς καὶ οἱ ἴδιοι τῆς Ῥωσσίας Αὐτοκράτορες.
Οἱ Παλαιοὶ Ἑλληγες ἔτ' αὐτὸ, οὔτε ἄλλο τῆς Σιβηρίας
ζῶον μὴ γνωρίσαντες, μ' αἰαγκάζουν νὰ μεταχειρισθῶ
λέξιν βάρβαρον· ἄλλος ὅμως πλέον φιλελληνιστῆς ἢ μ-
πορεῖ νὰ ὀνομάσῃ τὸ Κακῆμι, Λευκὸν Σκίβρον. Οἱ δὲ
Γάλλοι τὸ λέγουν Hermine.

Τὸ ὄραϊον τῆς δέρμα ἤθελεν εἶναι πολλὰ ἀκριβὸν
διὰ τὴν ὀραϊότητά τε, ἂν ἦτον διαρκέστερον, καὶ σπανιώ-
τερον· αὐτὰ τὰ δύο τὸ κάμνουν πολλὰ εὐθυνώτερον ἀ-
πὸ τὰ ὁμοιά τε, καὶ σκυτοπιτικά.

Λέγουσιν ὅτι τὰ Κακῆμια ὅσον εἶναι βαρῦς χειμῶνας,
ἄλλο τόσον ἔχουν τὸ δέρμα λευκὸν, καὶ τὴν ἀνοιξιν, καὶ
θέρος κίτρινοκοκκινίζουσι, καθὼς βλέπομεν πολλὰς τοιαύ-
τας διφθέρας ἐδῶ, αἱ ὅπρῃαι ἂν δὲν ἦναι ἀπὸ αὐτὴν
τὴν αἰτίαν, ἀνάγκη εἶναι νὰ εἴπωμεν, ὅτι γεννῶνται ἔ-
τας, ἀλλ' ὄχι ὅτι εἶναι καὶ ἄλλου γένους, ἀλλὰ κακού-
μια, καθὼς καὶ τὰ λευκά. Νιφίσσας, ἢτοι Ἰκτίδας με-
τονομάζομεν τὰ δεύτερα ταῦτα.

ΚΑΛΑΪΘΙ. Ἀγγεῖον πλεκτὸν γινόμενον κατὰ διάφορα
σχήματα, ὡς βαδύ, καὶ μέγα, καὶ ὀνομάζεται Κόφι-
τος ἀπὸ τῆς Λατινικῆς καὶ μικρὸν, ἀνοικτὸν, ἀβαθές,
καὶ ὡς δίσκος, ἰδιωνυμέμενον Κάνιστρον· ὅλα δὲ πλέκον-
ται κατὰ τὰ μεγέθη των ἀπὸ ξύλον· ἢ στρογγύλον, ὡς
τὰ μικρὰ ἀπὸ λεπτὰς ράβδους, λυγαριάς, ἢ ἰτέας, ἢ
καὶ ἄλλουτινος εὐλυγίστου δένδρου· ἢ σχιστὸν ἀπὸ ἀ-
γριοκαστανίαν, καὶ ὅμοια εὐκολόσχιστα· μὲ χερῆλια,
καὶ ἐπικαλύμματα, ἢ χωρὶς τέτων· ἀραιὰ, ἢ πυκρὰ·
ἀπὸ μονοχρώματα, ἢ καὶ βαμμένα ξύλα, καὶ εἰς ἕνα
λόγον κατὰ τὴν χρῆσιν, ἢ τὴν θέλησιν τῶν ἀνθρώπων
πολυειδῶς, καὶ πολυτρόπως. Ὅλα ταῦτα κατασκευάζον-
ται, ἢτοι πλέκονται εἰς τὸν τόπον, καὶ χρησιμεύουν εἰς
τὸ ἐμπόριον μόνον διὰ νὰ βάλλωνται ξηραὶ πραγμα-
τεῖαι, ὡς ἐλαῖαι, ποταπὰ πύξινα, καὶ κεράτινα κτέ-
νια, καὶ παρόμοια.

Εἰς τὴν Εὐρώπην πλεκόμενα λεπτά, καὶ διαφανῆ Κά-

Ε. Π. Κ. τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ριστρα χρήσιμα διὰ τὰς γυναῖκας διὰ νὰ βάλλουν τὰ λεπτὰ ἐργόχειρά των· καὶ πυκνὰ εἰς εἶδος δίσκων διὰ τὰς Ζαχαρεψὺς· μεταφέρονται, καὶ πωλῶνται εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Τὰ ὀπωρικά, καὶ τὰ ψωμῖα, καὶ ἄλλα τινα πωλῶνται εἰς καλὰθια παρὰ τῶν περιοδευτῶν.

Καλαῖνος λίθος ἢ Καλαῖς, ὁ Περυζὲς γινόμενος μὲ τὴν ἀπολίθωσιν κοκκάλων, καὶ ὀδοντίων τῶν ζώων, κατὰ τὸν Πλίνιον, καὶ τὴν ἐγκριτοτέραν τῶν Νεωτέρων. Τὸ χρῶμα τῆς λίθου ταύτης εἶναι κυανῆν μεταξὺ Σαπφείρου, καὶ Βηρύλλου. Γαλλ. Calais, καὶ Τουρκίνα. Ἐγκυκλ. Σαβαρῆς.

ΚΑΛΑΜΙ. Χόρτον γνωστὸν γινόμενον εἰς τὰς ποταμὸς, καὶ λίμνας, μακρὸν, καὶ εὐθυτενές, μὲ φύλλα ὁμοίως μακρὰ, καὶ λογχοειδῆ, καὶ κενὸν εἰς τὸ ἔσω.

Εὐτυχοῦν εἰς καλάμια οἱ παραποτάμιοι, καὶ ὑγροὶ τόποι τῆς Αἰγύπτου, καὶ Ἰνδίας. Ἀπὸ καλάμι, τὸ ὁποῖον διὰ τῆτο ὀνομάζεται Ζαχαροκάλαμον, εὐγαίνει τὸ γλυκὺ Ζάχαρι. Ἴδὲ τὸ Ἄρθρον τῆτο.

Καλάμι τῆς Ἰνδίας εἶναι τὸ μεταχειριζόμενον διὰ βακτηρίας τῶν Εὐρωπαίων, καὶ μεταφερόμενον ἐκεῖθεν δαπανᾶται πολὺ δι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν. Τὰ Ἀσιατικὰ ἔθνη τὸ μεταχειρίζονται διὰ τὰ δόρατα, ὡς μακρὸν, εὐθυτενές, καὶ εὐλύγιστον.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ καλάμια, καὶ ὀνομάζεται Ἰνδιστὶ Βαμβοῦ· ὑψώνεται 20 ἕως 25 πόδας, καὶ χονδρύνει ὅσον μὴρὸς ἀνθρώπου. Χρησιμεύει διὰ ξυλικὴν οἰκοδομίαν, καὶ διὰ μεγάλα ἀγγεῖα τὸ χονδρότερον μέρος τῆς· καὶ διὰ βαστῆς, ἢτοι συρίκια εἰς τὰ φορεῖα τῶν ἐκεῖ κατοίκων· τὸ λοιπὸν διὰ λόγχας, βακτηρίας, ράβδους, κ. λ.

Καλάμι τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῆς Ἰνδίας ἔδιδεν εἰς τὰς Παλαιὰς τὸ χαρτίον διὰ νὰ γράφουν. Ἴδὲ ΠΑΨΤΡΟΣ.

Κάλαμος ἦτον καὶ τὸ γραφικὸν ὄργανον, καὶ κονδύλι ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸν μεταχειρίζονται τῶρα ὅλα τὰ Ἀσιατικὰ ἔθνη, Ὀθωμανοὶ, Ἑβραῖοι, Πέρσαι, καὶ λοιποὶ ἕως τῆς σήμερον, κόπτοντές τὰ κα-

θώς ἡμεῖς τὰ πτερένια (τὰ ὅποια εἶναι ἄχρηστα διὰ τὴν ἰδίαν εἰς αὐτοὺς καλλιγραφίαν) καὶ ἀγοράζοντες τα ἀπὸ τῆς μεταφέροντας αὐτὰ ἐμπορικῶς. Αὐτὰ εἶναι λεπτὰ, καὶ μὲ χονδρὸν σῶμα, καὶ ὀλίγην τρύπαν· ὑπομέλανα ἔξωθεν τὰ καλῆτερα, καὶ καλαμόχρσα τὰ κατώτερα, μὲ ὀλίγες καὶ μικρὰς κόμβες, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐλαττώματα.

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Ἀπὸ τῆ γραφικῆ καλάμης ὀνομάζεται καὶ τὸ Μελανοδοχεῖον τῶν εἰρημένων Ἀσιατικῶν Ἐθνῶν προσκολλημένον εἰς τετράγωνον, ἢ κυρίως ὀκτάγωνον, πλατύν, καὶ μακρὺν κατ' ἀρέσκειαν σωλήνα, δεχόμενον τῆς καλάμης ἢτοι κονδύλια, κονδυλομάχαιρον, καὶ ψαλλίδι τῶν γραφέων, καὶ φερόμενον εἰς τὴν ζώνη των, καὶ χρησιμεῖον εἰς τὸ νὰ γράφῃν ὅπου καθήσῃν, ἢ ἐπάνω εἰς τὸ γόνυ, ἢ καὶ ἀπλῶς εἰς τὴν ἀριστερὰν παλάμην βαστώντες τὸν χάρτην μὲ ἀρκετὴν εὐκολίαν. Τὰ καλαμάρια ταῦτα γίνονται ἀπὸ μέταλλα χρυσοῦ, ἀργύρου, καὶ ὀρειχάλκου, καὶ ξύλα, ὡς ἔβανον, καὶ ἄλλα βαμμένα, ἢ καὶ ἐλεφαντόδοντας.

Εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν κατασκευάζῃν ἀρκετὰ, καὶ ἔχῃν ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν μεταπωλέμενα.

Γίνονται δὲ καὶ σύριγγες στρογγύλαι ἀπὸ χάρτην, ἔχουσαι κάτω θετὸν τὸ μελανοδοχεῖον ὀρειχάλκινον, καὶ ἐπάνω σκέπασμα ὁμοίως χάρτινον προσαρμοσμένον, καὶ ἐκβαλλόμενον, ὅταν ὁ γραφεὺς θέλῃ νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὴν σύριγγα τὰ εἰρημένα γραφικὰ ἐργαλεῖα.

Καλαμάρια εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ὀνομάζομεν καὶ τὰ ἀπλᾶ μελανοδοχεῖα, καὶ τὰ συνεχόμενα εἰς πίνακας τετραγώνους, καὶ ἐπιμήκεις, ἀναγκαῖα διὰ τὸ γράφειν, ὡς ἀμμοδιρὸν, κονδυλομάχαιρα, καὶ λοιπὰ, ὅποιας ὕλης καὶ ἂν ᾖναι. Τέτων τὰ ἐγκριτότερα φέρονται ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, καὶ πωλῆνται εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν λεπτοπώλων.

Καλαμάρια καὶ εἶδος ἀναίμου ἰχθύος, ὡς ἢ σπηπία, ἀλλὰ μακρὸν, κονσειδές, μὲ κοντὰς πλακάμεις, ἢτοι ποδάριε ἔμπροσθεν, κόκκαλον ὡς τῆς σπηπίας ἐσωθεν,

θεν, καὶ πολὺ μελάνι. Τὸ Ἀρχιπέλαγος ἔχει ἀπὸ αὐτά, καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὰ ἔφαγα πολλάκις, καὶ δὲν τὰ λησμονῶ ἀκόμη· γίνονται καὶ ὀξειδωτά, καὶ μετακομίζονται εἰς σταμνία.

ΚΑΛΑΜΠΟΪΚΙ. Ἴδὲ ἈΡΑΒΟΣΪΤΑΡΟΝ.

ΚΑΛΕΜΒΕΪΚ. Ἴδὲ ἈΛΟΪΗ.

ΚΑΛΙΑΪ. Ἀπὸ τὸ καλὸν οἱ Ἀραβες ἔκαμαν τὸ Κάλ, καὶ μετὰ τῷ Ἀρθρου Ἀλκαλ, καὶ οἱ ἀδιάφοροι εἰς τὰ ὀνόματα Χυμικοί, τὸ Ἀλκαλι. Ἐννοῶντες λοιπὸν οἱ Ἀραβες τὸ καλὸν, καὶ καθαρὸν τὸ ὀνομάζον Κάλι, τὸ ἐναπομένον δηλαδὴ καθαρὸν μέταλλον εἰς τὰ χωνεῖα, ὁμοίως καὶ τὸ ἀπόσταγμα τῆς στάκτης Καλιὰν εἶπον. Ἴδὲ ΣΤΑΪΚΤΗ.

ΚΑΪΣΑ, ἢ ΚΑΪΤΖΑ. Ἴδὲ ΠΕΡΙΣΦΤΪΡΙΟΝ.

ΚΑΪΜΗΛΟΣ, ζῶον τετράποδον, ἡμερον, φορτωματάρικον, μὲ μακρὸν λαιμὸν, μικρὸν κεφάλι, καὶ κοντὰ ὡς κομμένα ἐκ φύσεως τὰ ὦτα· ζῆ 50 ἕως 60 ἔτη, καὶ σηκώνει φορτίον βαρὺ, φορτιζόμενον γονατιστόν. Διαιρεῖται δὲ εἰς τρία εἶδη.

α. Τὸ ἐπισαγματικὸν, μὲ μίαν κύρτωσιν, τὸ ὁποῖον σηκώνει ἕως 360 Ὀκάδ. βάρος.

β. Τὸ ἐπισαγματικὸν, μὲ δύο κυρτώσεις μικρότερον, καὶ ἀδυνατώτερον.

γ. Ἡ Δρομάς, Κάμηλος ἀκόμη μικροτέρα, καὶ χρησιμος μόνον πρὸς ἐπίβασιν· τρέχουσα δὲ μὲ ὑπερβολὴν, καὶ κατὰ συνέχειαν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἐγκριτότερον ἵππον. Τὰ δύο πρῶτα εἶδη εὕρισκονται εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν, καὶ Ἀφρικὴν, τὸ δὲ τρίτον, εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ Ἀραβίαν.

Ἡ Κάμηλος ἐπειδὴ τρώγει ὀλιγώτατον κατὰ ἀναλογίαν τῷ μεγέθει της, τρεφομένη μὲ μόνον ὀλίγον ζυμαρι, καὶ διαρκεῖ πολλὰς ἡμέρας χωρὶς νερὸν, εἶναι ἀναγκαιοτάτη διὰ τὰς ἐμπορικὰς συνοδοιπορίας τῶν ξηρῶν ἐρήμων, εἰς τὰς ὁποίας ἡ προβλεπτικὴ φύσις τὴν ἐδιώρισε, καὶ χωρὶς αὐτῆς οἱ τόποι ἐκεῖνοι ἤθελον ἦναι ἐμπορικῶς ἀκοιτώνηται. Χρησιμεύει ἄρα τὸ ζῶον τῷ